

Vlčí píseň

Vanda Fousková

Messiah

Ze safírové černi, jak z ohňů pekelných
vyplovává hrdě, vzpřímeně, pomalu
bledý měsíc v stříbrném oparu
jako sen
jako pán
jako bůh

samozřejmý vládce scény
obklopen tisícerými hvězdami
z vyvýšeného minaretu sleduje celý svět
a hvězdy s ním
na ztemnělou hladinu vrhl pohled
a hvězdy s ním
a z propasti smutku pohár lásky se stal

husté smrky i vysoké sosny
pod šedým pláštěm z ledu
tajně se těší z jeho pohledu
a z lesku perleti na svém šatu
jenž ve chvílce jim dal

třpytky sněhu vzduchem poletují
mámí svět a jeho pána s ním
v sametovém tichu večerním
jen vítr šeptaje svůj menuet
sosny v šatu rázem svátečním
do rytmu rozhoupal

A tam stál on.
Ve světě blýskavém jak dýmání tisíce,
ve stínu stromů a světle měsíce.

hedvábná srst
oči z topasu
leské tesáky s odlesky rubínu
a dásně v barvě karmínu

s tváří ďábla
a srdcem anděla

odsouzen k smrti dřív než se narodil
tím že chtěl žít se u jiných provinil

tisíckrát zlomený
stále však siný a hrdý
jak socha z oceli
zvenku ošlehaný
zevnitř nezměněný

nehybně na zemi stojí
avšak duší stoupá výš
vrha průhledný stín
co očima ani nevidíš

pak náhle zvedl hlavu
a k měsíci zazpíval
hlasem plným naděje a smutku
aby ještě jednou při něm stál
při něm
při jeho rodu
při jeho druhu
i při všech ostatních

Ďáblův hlas

Večer je oděn v sametu
všech odstínů paví modří.

Les topící se ve zlatu
vrhá smaragdový stín.

Perly blýsknou se v porostu,
poslední co oči spatří
než les skryje se do hábitu
a jeho okolí sním.

Jen v údolí září červené plameny
desítky velkých, neúprosných očí,
chatrče krčí se jak smutné kameny,
lidé se pomalu za kamna stočí.

Pak druhá lucerna na nebe se vyhoupne,
okrouhlá jak talíř, jasná jak bolest.
V lidských obydlích se nic ani nepohne,
není slyšet nejmenší šelest.

Každý už ví co teď se blíží,
bez dechu vyčkává kdy přijde čas
a tajně doufá že dnes neuslyší
ten hrozivý ďáblův hlas.

Do noci znenadání bezbarvé jak dým
zazněl výkřik a další přidaly se s ním.
Nad údolím se vznáší démonický chór,
jeho píseň se nese puklinami hor.

Matkám do klína schoulí se jejich ratolesti,
v žilách jim tuhne krev.
Muži skrývají strach pod tváří rudou zlostí;
jak blízko se dostane divoká zvěř!

Babky vypráví o silách zlých
a o všem co mohlo by se stát.
Děti tisknou se v postelích,
jen jedna dívka zůstala naslouchat

“Proč vlastně děsí nás ta píseň,
pronikavá jako světlo duše jejich?
Možná vzbuzuje v nás tíseň
proti jejich čistotě náš hřích.

Možná jejich hlas nám připomíná,
že jediný život zbytečně nevzali,
že každý z nás růženec mívá,
ale kdy jsme skutečně litovali?”

Dívka se otočí, k lesu se zadívá
“pokud tohle je ďábel,
co jsem pak já?”

Bratři (Vlk a pes)

Stojíme proti sobě a mezi námi plot.
Tak jako já tvůj i ty můj jsi navždy sok
Tak jako já tebe i ty mě dobře znáš
Tak jako já i ty zuby a drápy máš
Tak jako mé i tvé nozdry se vztekem chvějí
Tak jako já i ty děláš co jiní chtějí
Tak jako já i ty jsi ztracen v hrách
Tak jako já i ty víš že vím
A jako já i ty žiješ s tím
že já jsem zloděj a ty vrah

Stojíme proti sobě a mezi námi plot.
plot, dílo tvorů jejichž vůli jsme podlehli
proti sobě nás staví na smrt a na život
kéž předci nezví kolik pout jsme již přetrhli

tolikrát kradl jsem a ničil pověst tvou
smrt ve tvých tesácích bude mi odměnou
a stejně pokaždé, pokaždé když tě spatřím
někde v hloubi duše tuším, že jsme bratři

Sirotek

Zlaté, rudé, blankytné jsou luční květy,
zářivé jako smích pošetilých dam,
vyzývavé jako jejich skvostné šaty,
volajíc k lásce, svobodě a hrám.

Uprostřed těch hrátek opojených životem
stojí jak omšelý přízrak ze záhrobí
sirotek - mladý už zkoušený životem
vidí jen obrázek, bez ducha bez emocí

Z jeho života zmizelo slunce
navždy zastavil se čas
když neví kam má následovat srdce
ale to žalem ztratilo hlas

V jeho očích se odráží plamen pomsty
zažehlý jiskrami padlými do otevřených ran
požár všepohlujícího ohně nenávisti
avšak v návalu slz pomalu skomírá

Aby stál sám je příliš slabý
jen trpkou smrt by získal
a živá duše by po něm nezaplakala
copak by si to jeho matka přála?

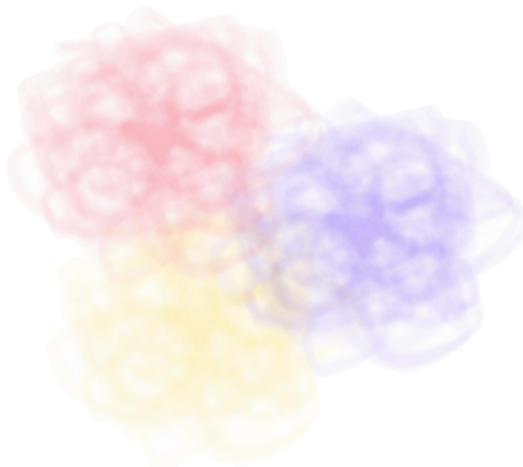
Pořád cítí její dech
slyší slova, která mu šeptala
navždy bude v jeho snech
tak, jak sama říkávala:

Ted' jsem tu s tebou a ty to víš
navždy však nemohu
budeš si přát abych byla blíž
pamatuj, že budu

Blankytné hloubky očí mých
ze studánek na tebe pohlédnou
za soumraku uvidíš v nich
láskou třpítit se duši mou

Slyšíš mé srdce? Slyšíš to své?
Bijí stejně
Ve tvém srdci navždy bude to mé
a v mém to tvé, neochvějně

Zapomene na bolest a půjde v jejích stopách
po cestách, po nichž ona by šla
spolkne myšlenky na smrt a strach
protože ona jen život milovala

Sám

Příběhy které si šeptají kameny
o dobách kdy lesy i říční prameny
skrznaskrz prosáklé vůní života
měli společné heslo: síla a svoboda

O dobách kdy smečky vlků cválaly krajinou,
divoký vítr si s jejich srstí pohrával,
žár slunce zářil jejich duší nezkrotnou
a pak zůstal jen jeden - sám

Přišli lidé a s nimi první stavení,
stáda oveček a chlapec, co na píšťalu hrál
viděli v šelmách jen ďábelská stvoření
dokud nezůstal jen jeden - sám

Nic jiného než vlastní zájmy neznali
tak hráli si s mocí, kterou sám bůh jim dal
nesnesli zloděje, smrt smrtí trestali
a tak zůstal jen jeden - sám

Svět cizí vítězil nad světem vlků
mladí i staří - jeden po druhém umíral
pod kopyty koní, za zvuku rohů
až zůstal jen jeden - sám

Procházel mezi stromy, on jediný
každý šelest, každý stín mu připomínal
co vše ztratil: z přátel a z rodiny
že zůstal jen jeden - sám

Den i noc v jedno se spojili
tíseň a strach jim obou panoval
jako roky zdály se dlouhé minuty
protože byl jen jeden - sám

Věděl že i jeho dny už jsou sečteny
zemře, daleko od lásky
od hlasů, od přátel, od rodiny
on jediný... sám...

Věčnost v ložnici

V šeptavém přítmí utichají vzdechy,
sklenička cinkne o pozlacený plech,
měsíc ladně klouže po závěsech.
Marně hledal tě mezi mechy.

A ty jsi tady, v tom nemravném světě,
kde hrají se hry o lásce a zlatě.

Elegantně doplňuje tvá srst nábytek,
světlá kontrastem k tmavému dřevu.
Není snad vlčí kůže doplněk,
který přiláká kdejakou ženu?

Kde jsi to skončil hrdý králi?!
Jakou úctu člověk ti vzdal?!
Věz že jen z nudy život ti vzal!
Tak dlouho lidé už na válku nehráli.

Beze slova jsi svůj život obětoval,
ve své hrdosti nevyšel z klidu,
i když jsi věděl že ztratíš vše, co jsi znal.
Tak krutě jsi pro svůj svět bojoval,
smrti dal jsi všanc své vlohy.
Ale nevěděl jsi pravdu:
On přišel jen aby si hrál
a hrdost se kterou jsi umíral
teď zašlapou do země bosé nohy.

Už nejsi nic víc než doplňek luxusu,
šperk, odlitek ze zlata.
Jak nádobí na křišťálovém podnosu,
nebo moderní sonáta.

Kdyby jsi ještě žil a měl vidoucí oči
znal by jsi každý dvorský drb:
Čí podpatky tlumeně klapou v noci,
a kdo chodí na návštěvy skrz krb.

Znal by jsi nazpaměť poznání v edenu
až po výkřik falešně vibrující na zdech.
Po chvíli, muži ještě svlečení, dámy v županu
už podepisují perem smočeným v arsenu.
A všechny hříchy splácí pohanská krev.

Za několika zdmi se prochází pánové,
klobouk lemovaný peřím a za pasem meč.
Jen co skončí válka už přemýšlí o novém,
ale až potkají beznaděj tak všichni ztratí řeč.

Od rána do rána smějí se dámy,
světlo láme se o jejich šat,
jako ten smích jsou zářivé ony samy,
a mužská srdce lámou se zrovna tak.

Noc venku zdobí svítivé květy
doprovázené salvou z děl.
Tak se připomínají vítězné střety
a zapomínají hromady mrtvých těl.

Před čistou sílou pohledu slunce
kryjí růžové keře a závoje gejířů.
Za pomoci úsměvu či ruměnce
sbírají se srdce sluhů i cizích vezírů.

Muži nabízí jízdu, nebo baterii s dělem,
Ženy se ovívají svým vlastním tělem,
a chtějí aby se jim ten či onen tím či oním odplatil.
Mezi toto všechno on tvou kůži pohodil.

Ale ty nevíš, že si tě neváží.
Víš jen, žes neuhnul pohledem
a stál jsi sám se svou kuráží.
Budiž ti lehká zem!

Tichá noc

Noc jako milenka je přítulná
V jejím náručí něha útulná
Oděna v hedvábí a démantech
Jak sladce voní její teplý dech!
Vzrušený lehounce chvěje se vzduch
Kormorán opsal v letu další kruh
V dáli pomalu stoupá bledý dým
Tam, obklopené lesem panenským
Stojí malé opuštěné stavení
Snad nechce víc než jen své zázemí.
I jej noc ráda vřele uvítá
Jen zřídka sem cizinec zavítá
Sem, mezi ztemnělé vlahé lesy
Kde lásku hlásí děsivé hlasy,
Každodenní smrt je znakem míru.
Kdo přijde sem přijímá zdejší víru.

V stínu zjemnělém doteky vánku
Smečka vlků chystá se ke spánku.
Nehybná, vlčice sleduje svět,
Ale nesnaží se mu rozumět
Jen, s očima lehce přivřenýma,
S nohama pod tělem skrčenýma
Vnímá noci kouzelnou náladu.
Vlčata hrají si svou tichou hru
Nemají jediné tajné přání,

Chtějí jen toto, co právě mají
Mystérium teplé letní noci
Znovu a znovu dojmá mocí.

Život věčný i pád kruté moci,
Všechny sny se plní této noci,
Líné, tiché, jemné, mírné, vláčné,
Syté ale přitom stále lačné.
Toužící být navždy tímto, čím je
Ale když ztratí vše co slibuje
Stejně budeš ji znovu milovat,
Za krásu jen krásu smí osud dát.

Hravost vlčat pomalu utichá,
V přítmí, tajemně šeptá do ticha
Vlčice příběh jak by teď se dál
V něm krutý svět už nic neznamenal.
Vlčata pomalu zavřou oči,
K teplým bokům matky se přitočí,
Známý hlas v uších bude jim zpívat
S vůní v nozdřích když budou usínat.

Srst o srst toužebně se otírá
Dnes se žije, až zítra umírá!
Celým tělem zákon vnímá stále
Sama noc odřiká slova krále
"Teď máš všechny života radosti,
žij svobodně a zemři s hrdostí"

V tvé moci

Inspirováno povídkou Ernesta Thompsona Setona
"Lobo, král Currumpaw"

Vyhrál jsi
Tady mě máš
Jsem zlomený
Vydán ti do rukou
Vyhrál jsi
Co ještě čekáš?

Tahle hra zkončila
Chystej se na další
Vymýšlej další lest
S níž podvedeš silnější

Nehraješ čistě
Každý má své viny
Možná jsem příliš hrdý
Ale ty neupřímný

Vzal jsi mi sílu
Vzal jsi můj svět

Vzal jsi i mé srdce

Jsem rozbitý na tisíce dílů
Uvadlý bodláčí květ

Mé tělo si nevezmeš
Sám ti ho dám
Sám už netuším
K čemu ho mám

Do tmy se pomalu noří vzpomínky
Lesy a hory a jejich tejemství
Lesy a v nich zkruté stříbrné prameny
Ze kterých pila, v očích slast
Hory kde vítr hladí nahé kameny
A mou srst hladil její hlas

Ten hlas i ten vítr
Ty jsi mi vzal
I jasný žár slunce
Co v srdci mě hřál

Vzduch se chvěje
Nad krajinou, jejíž jsem byl pán
Jako její poslední výkřik
Jímž marně jsem byl přivolán

Slunce je rudé jako krev
Má i její
Mísí se na tvých rukou
A ty se štěstím chvějí

Vzal jsi mi sílu
Vzal jsi můj svět
Vzal jsi i mé srdce

Zdá se že váháš
Když vidíš mě se chvěš
Ale vyhrál jsi přece!

